

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΛΕΒΥ

ΟΤΑΝ ΠΕΡΙΦΡΟΝΟΥΝ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ...

ΣΤΟΝ μεγάλο χορό που έδινε εκείνο το βράδυ η κυρία Χάνκς, ή γυναίκα του φημισμένου τραπεζίτη, ο Όκτάβιος Χαρδέλ στεκόταν στο άνοιγμα έντος παραθύρου και κύτταζε τα ζευγάρια των χορευτών με όνειροπόλα μάτια...

Σε μια στιγμή, ξαφνικά τον πλησίασε η κυρία ντέ Ρίντ. Η άραία αυτή γυναίκα, που ήταν μόλις τριάντα ετών, ήταν παλιά φίλη του Χαρδέλ. Τον συμπαθούσε πολύ, άστειευότανε συχνά για την άγρια ζωή του, ως εξερευνητού, τον έλεγε «άρκούδα» και το είχε βάλει πείσμα να τον παντρέψει με μια κόρη της έκλογής της.

— Πώς βρίσκετε, φίλε μου, αυτή τη νέα με το μπλε φόρεμα που έχει μια αϊγκρέττα καρφωμένη στα ξανθά της τα μαλλιά; τον ρώτησε άπτόμα ή κ. Ρίντ.

— Τη βρίσκω όπως θά θέλατε σεις, καλή μου φίλη.

— Άφήστε τις ύπεκφυγές και πέστε μου καθαρά... αν ή δεσποινίς Μαγδαληνή Σεριζαί σας άρέσει;

— Βρίσκω πώς είνε το μόνο άληθινό κορίτσι που βλέπω εδώ... Μη της τó πητε όμως, παρακαλώ...

— Κι' αν της τó πώ, τί θλάπτει; Ένα ειλικρινές κοπλιμέντο δέν προκαλεί ποτέ θυμό σε μια τίμια γυναίκα. Σας έχω πη, άλήθεια, πώς ή Μαγδαληνή έχει μεγάλη προίκα;

— Άκριβώς δηλαδή έχει ό,τι χρειάζεται για να μην ύπάρχη τίποτε κοινό μεταξύ μας. Μά πητε μου όμως, άγαπητή Κλωτίλδη... με παίρνετε για τρελλό;

— Βεβαιότατα... γιατί ποτέ σας δέν παίρνετε από λόγια. Η δεσποινίς Σεριζαί είνε μια μικρούλα πρώτης τάξεως... Και σας μιλώ γι' αυτήν γιατί έμάντευσα τη συμπάθειά σας... Έχω δέ άκόμα την ύπόνοια ότι κι' αυτή σας συμπαθεί πολύ...

Και ή κυρία ντέ Ρίντ, άφοϋ έρριξε τó πονηρό αυτό θέλος της, άπομακρύνθηκε.

Σε λίγο πλησίασε τη δεσποινίδα Σεριζαί και της είπε:

— Άγαπημένη μου μικρούλα... θά σου πώ κάτι σπουδαίο... Μάθε λοιπόν, ότι κατέκτησες τόν πιο δύσκολο, τόν πιο σκληρό άντρα τού κόσμου!...

— Τόν κύριο Χαρδέλ; τήν «άρκούδα», όπως τόν λένε; Δέν ήταν δά και τóσο δύσκολο να τó ματέψη κανείς!...

Και ύστερα πρόσθεσε με σοβαρότητα:

— Είνε, τούλά μιστον, θέβαιο αυτό;

— Βέβαιον, μά τί να σου κάναί εγώ που είνε πάντα «άρκούδα»... Η μεγάλη σου προίκα τού προσενεί φόβο...

— Ά!...

— Τί θά έλεγε, λοιπόν, αν κατάρθωνες να κάνης άντρα σου αυτόν τόν ζωγράφο και τολμηρό εξερευνητή Όκτάβιο Χαρδέλ; Είνε, όπως ξέρεις, άπό καλή οικογένεια, ώμορφο παλληκάρι και αν σου δώση τó χέρι του, θά πη πώς σου τó δίνει με τήν καρδιά του!...

— Όχι!... Δέν θέλω να τόν παντρευτώ, είπε άπτόμα ή Μαγδαληνή.

Όλο εκείνο τó βράδυ ο Όκτάβιος Χαρδέλ παρακολουθούσε άπό μακριά τη Μαγδαληνή. Τού φαινότανε πολύ κομψή και ίδεωδώς ώραία.

Η νέα όμως δέν προκαλούσε μόνο τόν δικό του, αλλά και τόν γενικό θαυμασμό... Και ο Χαρδέλ στενοχωρημένος έφυγε έ-

κείνο τó βράδυ πολύ πριν τελείωση ο χορός...

* * *

Όστερα από λίγες έβδομάδες ο νεαρός εξερευνητής έλαβε πρόσκλησι για ένα γκάρντεν-πάρτυ που έδιναν οι Σεριζαί στην έπαυλί τους, στο Σαιντ - Ζερμαίν.

Πάλαιψε πολύ, αλλά ύστερα έπήγε γιατί τού ήταν άδύνατο να ξεχάση τη Μαγδαληνή και γιατί ήξερε πώς θά τήν εύρισκε εκεί.

Τό πρώτο πρόσωπο που συνήντησε εκεί ήταν ή κυρία ντέ Ρίντ. Έκοκκίνισε άπ' τήν ντροπή του. Αυτή όμως έδειξε πώς δέν είχε νοιώσει τίποτα. Η Μαγδαληνή τόν δέχτηκε μ' ένα άφελές και ειλικρινές χαμόγελο και τού είπε:

— Καλημέρα σας, κύριε. Τί καλός που είσαοτε και ήλθατε σήμερα!... Κυττάξετε!... Έτοιμάζουμε τó Τερραίν για τó τέννυς... Θάρθητε μαζί μας;... θά παίξετε και σεις;...

Όποχρεώθηκε να παίξη μαζί της κ' οι δυό τους θριάμβευσαν στο παιχνίδι... Σιγά-σιγά δημιουργήθηκε μεταξύ τους μια ώραία οικειότητα... Έπιασαν άργότερα κάποια συνομιλία και τήν εξακολούθησαν περπατώντας πλάι-πλάι, όταν παραχωρήσανε τη θέσι τους σε άλλους στο παιχνίδι...

— Έλάτε, πέστε μου, τόν ρώτησε μια στιγμή ή Μαγδαληνή. Σκέπτεσθε λοιπόν πάντα τόν Νίγηρα, τας έρημους και τά δάση, λυπόσαστε που δέν βρίσκεσθε εκεί;

— Όχι, αυτή τη στιγμή, δεσποινίς.

Η νέα προσποιήθηκε πώς δέν άκουσε αυτό τó κοπλιμέντο και ξαναείπε:

— Όμολογήστε, ότι λυπόσαστε τόν καιρό που χάνετε εδώ σε μάς, στόν πολιτισμένο κόσμο!...

Ο κ. Χαρδέλ χαμογέλασε χαρακτηριστικά και άποκρίθηκε:

— Αυτό που λέτε είνε άλήθεια. Μά πέστε μου, σας παρακαλώ έσεις, ποιά φίλια, ποιός δεσμός — τη στιγμή που είμαι χωρίς οικογένεια — μπορούν να με κάμουν να ξεχάσω τó υπέροχο αυτό μεγαλείο της άγριας εκείνης φύσεως που με τραβά τόσο πολύ;

— Έν τούτοις ή κυρία ντέ Ρίντ, είπε ή νέα χαμηλώνοντας τά μάτια της, μου φαίνεται πώς προσπαθεί να σας δημιουργήση εδώ κάποια συμπάθεια, κάποιο δεσμό... Μου είπε τούλάχιστον πώς ήθελε να σας παντρέψη...

— Μπορεί να σας είπε άκόμα και τó όνομα κάποιας κόρης, ώμορφης φυσικά, κομψής και κοσμικής, άφθαστης στόν χορό, άφθαστης στο τέννυς, πλούσιας, τόσο πλούσιας μάλιστα, ώστε φοβάμαι πώς δέν θά μπορέση ποτέ να μάθη αν τήν άγαπώ ναι ή όχι...

— Λοιπόν, σεις;

— Έγώ, λοιπόν, κυνήγησα μ' όλη μου τη θέλησι αυτό τó χιμαιρικό όνειρο...

— Κι' αν αυτή ή κόρη έρχότανε σε σας και σας έλεγε: «Η φωνή μου δέν σας φαίνεται σαν τόν ψίθυρο της ζούγγλας; Η καρδιά μου δέν μπορεί να γίνη άσυλο άσφαλές και γαλήνιο σαν τó δάσος και τήν έρημο; Αν σας έλεγε, επί τέλους: «Έσας μόνο άγαπώ...»

— Ναί! θά φώναζα τότε κ' εγώ σ' αυτήν τήν κόρη: Είσαοτε υπέροχη! Σας χρωστώ μια άξέχαστη συγκίνησι, θά ήμου, όμως, πολύ επιπόλαιος, αν ήμην να παρασυρθώ από μια

τέτοια μέθη!

Ἡ Μαγδαληνή ἐγύρισε ἄλλοῦ τὸ κεφάλι της, τόσο συγχι-
σμένη, ὥστε τῆς ἤλθαν στὰ μάτια δάκρυα.

Σὲ λίγες μέρες ὁ Ὀκτάβιος Χαρδέλ, ξανάφυγε γιὰ τὴν Ἀ-
φρική, ἀφήνοντας ξοπίσω του γιὰ μιὰ ἐλπίδα αὐτὸ τὸ μελυγ-
χολικὸ γράμμα ποὺ ἀπηύθυνε στὴ φίλη του κυρία Ρίντ.

« Ἀγαπητή μου Κλωτίλδη,

Ὅταν διαβάσης αὐτὸ τὸ γράμμα μου, θὰ βρῶσμαι μακριά. Ἀπὸ τὸ
φόβο μου γιὰ ἕνα κίνδυνο, θὰ πῆτε, ρίχνομαι σὲ χειρότερο. Αὐτὸ εἶνε
λίγαν ἀλήθεια. Ἔχω ὅμως τὸ δικαίωμα νὰ ἐνεργήσω ἔτσι, γιατί μόνο
στὸν ἑαυτὸ μου κάνω κακό...

Ποῦ τὸ ξέρω ἐγὼ ἂν ἡ κόρη αὐτὴ δὲν εἶνε θῦμα κάποιος σαγμαίας
πλάνης ;

Ἄν ὅμως μ' ἀγαπᾷ ἀληθινά, δὲν θὰ μπορέση ἄρα γε νὰ περιμένη
ἕνα χρόνο αὐτὴ μάλιστα ποὺ ἔχει τόσες καὶ τόσες διασκεδάσεις; Ὅ,τι
κι' ἂν συμβῆ ὅμως, ἐγὼ θὰ μείνω πιστὸς γιὰ πάντα σὲ μιὰ εἰκόνα,
ποὺ μοῦ εἶνε τώρα πὸ ἀγαπητὴ κι' ἀπ' τὴ ζωὴ ἀκόμα !...

Ὀκτάβιος Χαρδέλ»

Ἡ ἀλήθεια ἦταν πὼς ὁ ἔρωσ του ἐκεῖ κάτω,, στὴν ἀγνὴ ἀ-
νμόσφαιρα τῆς φύσεως ἔγινε πὸ ἰδανικός. Ὅταν ἐπέρασε ὁ
χρόνος, ξαναγύρισε θεότρελλα πειὰ ἐρωτευμένος μὲ τὴ Μαγδα-
ληνή.

Ἐτρεξε πρῶτα στὴς κυρίας ντὲ Ρίντ, μὰ δὲν τὴν βρῆκε σπίτι
της. Ἐπειτα πῆγε στὸ δάσος, τὴν ὥρα τοῦ πε-
ριπάτου. Παραμόνευε ὄλα τὰ ἀμάξια ποὺ περ-
νοῦσαν καὶ σὲ κάθε γυναικεῖο πρόσωπο νόμι-
ζε πὼς ἀναγνώριζε τὴν ἀγαπημένη του...

Τί ἦταν, ὅμως, ἡ ἀγωνία ἐκείνη ἔμπρὸς στὸν
πόνο ποὺ δοκίμασε, ὅταν τὴν εἶδε ξαφνικά,
ἀπαθῆ σὰν εἰδωλο, νὰ περνᾷ κοντά του, χω-
ρὶς νὰ δεῖξη τὴν παραμικρὴ συγκίνησι, κα-
θισμένη σ' ἕνα πολυτελέστατο ἀμάξι, στὸ πλευ-
ρὸ τοῦ Ἄι-λάιφ ἀπὸ τοὺς τζέντλεμαν τῆς ἀγ-
γλικῆς παροικίας τοῦ Παρισιοῦ, τοῦ θαρώνου
Χέρς ;

Ἀγανακτισμένος τότε τράβηξε γιὰ τὸ σπίτι
τῆς κυρίας ντὲ Ρίντ. Αὐτὴ, γεμάτη συμπάθεια
καὶ οἶκτο, τοῦ ἔσφιξε τὰ χέρια καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἦλθατε λοιπὸν, φίλε μου, ἦλθατε ; Τὰ
ἔμαθατε ὄλα ;

— Θεέ μου, ναί! ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος μὲ προ-
σποιητὴ ἀδιαφορία. Δὲν σᾶς τὸ εἶχα πεί; Δὲν
εἶχα δίκη ;

— Λοιπὸν δὲν σᾶς μέλει .

— Διόλου !

— Ἀ! Λέτε ψέματα, τοῦ εἶπε ξαφνικά ἐκείνη
τότε, κυττάζοντάς τον κατάματα. Νά... ἕνα
δάκρυ ποὺ ἀνέβηκε στὰ μάτια σας ἀπὸ τὴν
καρδιά σας...

Καὶ μὲ μεγαλύτερη ἔπειτα τρυφερότητα πρόσθεσε:

— Ἀ! φτωχέ μου φίλε, καὶ τρεῖς φορές τρελλέ, καλὰ νὰ πά-
θης, ἀφοῦ ἤθελες νὰ κάνης νάζια στὴν εὐτυχία, τὴ στιγμή ποὺ
μιὰ γυναῖκα σοῦ εἶπε: «Σ' ἀγαπῶ»...

ΑΡΘΟΥΡΟΣ ΛΕΒΥ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ

Ο ΚΛΕΜΑΝΣΩ ΚΑΙ Ο ΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ

Ὁ Κλεμανσὼ δὲν χάριζε κάστανά οὔτε στοὺς δικούς του κ'
ἐννοοῦσε νὰ λήη πάντοτε ἐκεῖνο ποὺ αἰσθανότανε μέσα του.

Μιὰ μέρα ὁ ἀδελφὸς του Ἀλθέρτος, ποὺ ἦταν δικηγόρος, πῆ-
γε νὰ τὸν ἐπισκεφθῆ.

— Τί συμβαίνει ; τὸν ρώτησε ὁ Κλεμανσὼ.

— Θάθελα νὰ μοῦ δώσης μιὰ συμβουλή... Εἶμαι ἄρρωστος.

— Μὰ δὲν εἶμαι πειὰ γιατρός, τοῦ ἀπάντησε ξερὰ ὁ Κλε-
μανσὼ.

— Ὑπῆρξες ὅμως ἄλοτε. Καὶ γι' αὐτὸ σήμερα ἔρχομαι ν' ἀ-
πευθυνθῶ στὸν γιατρὸ Κλεμανσὼ.

— Μίλα τότε... Εἶσαι ἄρρωστος, ὠραῖα... Τί αἰσθάνεσαι ;

— Μιὰ παράξενη κομμάρα.

— Ἐργάσου.

— Καὶ μιὰ ἀνυπόφορη ἀνία.

— Ἀνία, εἶπες; Τότε ὅταν μι-
λᾶς στὸ δικαστήριον, φρόντιζε
νὰ μὴν... ἀκοῦς τὰ λόγια σου!..

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Τὸν περασμένο μῆνα σὲ μιὰ πόλι τῆς βορείου Ἀγγλίας, μερι-
κοὶ ἐκδρομεῖς δοκίμασαν μιὰ ζωηροτάτη συγκίνησι.

— Μέσα στὴν «κουφάλα» τοῦ κορμοῦ μιᾶς μεγάλης καὶ αἰωνο-
βίης θαλανιδιάς, βρῆκαν τὸν σκελετὸ ἑνὸς πολεμιστοῦ, ὁ ὁποῖος
φοροῦσε μεσαιωνικὴ πανοπλία.

— Φαίνεται ὅτι ὁ πολεμιστὴς αὐτὸς κατέφυγε στὴν περίεργη
αὐτὴ κρύπτη, ἐπειδὴ καταδιωκόταν ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς του. Κα-
τόπιν ὅμως, ὅταν παρῆλθε ὁ κίνδυνος, δὲν μπόρεσε νὰ ξαναβῆ
ἀπὸ κεῖ μέσα, καὶ πέθανε ἀπὸ τὴν πείνα.

— Οἱ ἀρχαιολόγοι, οἱ ὁποῖοι ἐξήτασαν τὸν σκελετὸ, ὑποστηρί-
ζουν ὅτι τὸ δράμα συνέβη κατὰ τὸν 16ον αἰῶνα.

Στὴν Ἀμερικὴ ἡ ἀστυνομία κατορθώνει νὰ κάνη τοὺς ἐγ-
κληματίας νὰ ὁμολογήσουν τὴν ἀλήθεια, ναρκώνοντάς τους μὲ
ὠρισμένη ποσότητα «σκοπολαμίνης».

— Τὸ ναρκωτικὸ αὐτὸ, ποὺ δόθηκε ἀνεπιτυχῶς καὶ στὸν Μα-
ρίνο στὶς φυλακὲς Συγγροῦ, ἐξάγεται ἀπὸ ἕνα κίτρινο παρό-
χθιο ἀγριολούλουδο. Ἐχει τὴν ιδιότητα νὰ κάνη τοὺς ἀνθρώ-
πους ἀνικάνους νὰ ψευθοῦν.

Στοὺς ἀριστοκρατικοὺς κύκλους τῆς Ἀμερι-
κῆς εἶνε πολὺ τῆς μόδας τελευταῖα πυτζάμες
ἀπὸ χρωματιστὴ τζελατίνα.

— Ἡ διαφάνεια ὅμως τῶν πυτζαμῶν αὐτῶν
προκάλεσε τὴν ὀργὴ καὶ τὴν ἀγανάκτησιν τῶν
διαφόρων ἠθοπλαστικῶν συλλόγων. Πολλοὶ
Πουριτανοὶ μάλιστα, ἀνήκοντες στοὺς συλλό-
γους αὐτοὺς, ἐπέδραμαν μαινόμενοι σὲ διάφο-
ρα καταστήματα νεωτερισμῶν τῆς Νέας Ὑόρ-
κης καὶ τοῦ Σικάγου, καὶ ἐξέσκισαν ὄσες τέ-
τοιες πυτζάμες βρῆκαν ἐκεῖ.

Ἡ ἀφηρημάδα γίνεται συχνὰ πρόξενος πολ-
λῶν κακῶν.

— Ἐνας ἱκανώτατος λωποδύτης, ὁ ὁποῖος
εἶχε τὸ ἀτύχημα νὰ εἶνε ἀφηρημένος, ἀφοῦ δι-
έρρηξε στὸ Κάιρο ἕνα χρηματοκιβώτιο, καὶ
πῆρε ἀπὸ μέσα 200 λίρες, φεύγοντας, λησμό-
νησε στὸν τόπο τῆς διαρρήξεως, ὄλα τὰ διαρ-
ρηκτικὰ του ἐργαλεῖα, τὰ ὁποῖα εἶχε μέσα
σ' ἕνα χαρτοφύλακα ποὺ ἔφερε τ' ὄνομά του
καὶ τὴν διεύθυνσί του.

— Ἐτσι οἱ ἀστυνομικοὶ δὲν δυσκολεύτηκαν
καθόλου νὰ τὸν συλλάβουν.

Κατὰ τὸ ἔτος 1934 σὲ ὅλη τὴν Μεγάλῃ
Βρετανία σκοτώθηκαν 92 ἄνθρωποι, πέφτοντας ἀπὸ τὸ... κρεβ-
βάτι τους, κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ ὕπνου τους.

— Ἀπὸ τὰ 92 αὐτὰ θύματα, τὰ 40 ἦσαν μικρὰ παιδιὰ.

Ἐνας κάτοικος τοῦ Σικάγου, τὸν ὁποῖον εἶχε ἐγκαταλείψει
ἡ γυναῖκα του γιὰ λίγον καιρὸ γιὰ νὰ ξαναγυρίσῃ κατόπιν με-
τανομημένος στὴ συζυγικὴ στέγη, ἔκανε γνωστὴ τὴν ἐπάνοδό
της, δημοσιεύοντας στὴν ἐφημερίδα «Ἡλιος τοῦ Σικάγου» τὴν
παρακάτω ἀγγελία:

«Μὲ τὴν παροῦσα ἀγγελία γνωστοποιῶ σὲ ὄλους τοὺς ἐνδια-
φερομένους, καθὼς καὶ σὲ ὄσους μοῦ ἐξεδήλωσαν τὴν συμπά-
θειά τους γιὰ τὸ ἀτύχημά μου, ὅτι ἡ γυναῖκα μου, ἡ ὁποῖα
εἶχε ἐγκαταλείψει τὴν συζυγικὴ στέγη δίχως ἐπαρκῆ δικαιολο-
γητικὰ, θεωρεῖ τὸν ἑαυτὸ της εὐτυχῆ ἐπειδὴ μετενόησε κ' ἐ-
πανῆλθε σὲ αὐτὴ. Μ' ἐξουσιοδότησε δὲ νὰ σᾶς δηλώσω, ὅτι δὲν
θὰ ἐπαναλάβῃ αὐτὴν τὴν ἀνοησία !»

Σὲ πολλὰς ἐπαρχίας τῶν Ἰνδιῶν οἱ ἰθαγενεῖς, ὁσάκις φαῖ
τὸ νέο φεγγάρι, θγαίνουν στοὺς δρόμους καὶ καταριοῦνται ὁ ἕ-
νας τὸν ἄλλο, γιατί πιστεύουν ὅτι στὴν περίπτωσι αὐτὴ, ἡ κα-
τάρης φέρνουν τύχη!...

— Ἐπίσης στὰ μεσόγεια χωριά τῆς Σκωτίας, ἡ γρηοῦλες
συνηθίζουν νὰ γονατίζουν καὶ νὰ
προσεύχωνται κάθε φορὰ ποὺ
ἀνατέλλει τὸ νέο φεγγάρι κί'
αὐτὸ γιὰ νὰ ἐξευμενίσουν τὴ δι-
αβολικὴ του δύναμι.

